

Jeg forstår ikke helt forskellen på det. Da vi diskuterede alle de almindelige børn i forbindelse med forældreansvarsloven, og hvad der var bedst for børnene, så havde vi et langt forhandlingsforløb, hvor man gjorde meget for, at man havde alle Folketingets partier med. Vi fik virkelig drøftet de forskellige muligheder og overvejelser og faglige begrundelser osv. Men når det drejer sig om de mest udsatte børn, dem, der har færrest til at tale for sig, ja, så mener man altså, at det bare skal køres igennem, og man fremsætter oven i købet et lovforslag, inden man har fået afklaret, hvad det er for nogle kriterier, der skal lægges til grund for, hvilke børn det er, der kan blive tale om at tvangsadoptere.

Det synes jeg virkelig er udtryk for dårlig lovkvalitet, og jeg mener absolut ikke, at det klæder regeringen. Jeg håber meget, at Venstre og De Konservative stopper op nu og siger: Lad os sætte os ned og få en ordentlig politisk drøftelse af det her, lad os få det ordentligt gennemarbejdet, lad os lytte ordentligt til de eksperter, der er på området.

Der er bl.a. det, der har været rejst undervejs om sparehensyn, det er noget, som jo også har været gældende i andre lande, der har indført den her mulighed; man har i høj grad gjort det for at spare penge. Det bliver bedyret, at det absolut ikke er begrundelsen her, men hvordan sikrer vi, at det ikke kommer til indgå i de konkrete sager?

Der er også, når man ser på vores egen historie, fortillælde, som vi ikke har lyst til at snakke så meget om, men hvor man også har villet ind og bestemme, hvornår man syntes, at det var godt for et barn, og hvornår man ikke syntes, at det var godt for et barn. Noget af det mest grelle er det med de mange børn, vi hentede fra Grønland til Danmark, fordi vi tænkte, at det var bedre for børnene at være børn i Danmark end i Grønland. Det er absolut ikke en pæn del af vores historie. Jeg synes, at vi skulle prøve at se på, hvad det var, man diskuterede tidligere, og hvad det var for nogle vurderinger, man tidligere lagde ind, når man afgjorde, hvad man synes var et ordentligt liv for børnene. Og vi skulle prøve at se på, hvordan det så er gået for de børn.

At vi kan sidde og bestemme, hvad der er et godt børneliv, er altså ikke det samme, som at det altså også bliver det i praksis – det kan vi ikke tro. Derfor mener jeg, at det er ret afgørende at se langt mere på vidensgrundlaget for, hvad det egentlig er, der er godt for børnene.

En række af de børn, som man går ud fra det her skal handle om, er børn, der er meget behandlingskrævende. Er det nødvendigvis det bedste at få dem ud i en almindelig adoptionsfamilie, som måske ikke har forventet, at det er et meget behandlingskrævende barn, de skal have, eller er der andre muligheder, som ville være bedre?

Der er også, som flere af høringssvarene peger på, vigtigheden af, at vi skelner mellem, om barnet skal anbringes uden for hjemmet på grund af handicap eller på grund af, at der er tale om fare for misrøgt eller andet. Der er hele spørgsmålet om åbne adoptioner, hvor ganske meget forskning peger på, at det er utrolig vigtigt for et barn at have en god kontakt til sin biologiske familie, ikke nødvendigvis til forældrene, men til andre i familien, som andre ordførere også har været inde på – det kan være søskende, bedsteførelde og andre, som barnet kan have et nært forhold til. Og jeg kan ikke forstå, hvorfor det skal begrænses til kun at gælde, hvis barnet har haft et nært samvær med dem inden tvangsadoptionen. Hvorfor mener man ikke, at det også kan være vigtigt for børn i det hele taget at have kontakt?

Der er, jeg ved ikke hvor mange seere til de her programmer, der er i fjernsynet, hvor folk er ude og opsøge deres biologiske rødder. Vi hører meget om adoptivbørn, som virkelig har behov for at finde ud af, hvem deres biologiske slægt er. Hvorfor er det så, at man her siger, at det overhovedet ikke har nogen betydning, og at man ikke normalt skal have den mulighed, man skal kun kunne have kontakt med sin biologiske familie i helt særlige tilfælde?

Så er der hele den vurdering, der ligger i, at det altså er de velstillede, der skal ind og tage de fattiges børn fra de fattige. Hvad er det for yderligere skel, vi sætter i befolkningen, hvad er det for en yderligere udstødning, vi laver af nogle i forvejen udsatte grupper, i stedet for at vi går ind og tager debatten om, hvad vi bedst kan gøre for at sikre de børn? Hvordan tager vi bedst hånd om dem? Hvordan sikrer vi bedst muligt, at både børnene og deres familier bliver en væsentlig del af samfundet, i stedet for at støde dem længere væk?

Det synes jeg er noget af det, som kunne være godt at få diskuteret – og få diskuteret på et langt mere fagligt grundlag – i stedet for at man bare skynder sig at få det her lovforslag behandlet.